



Marc Moncusí, Director Artístic

Temporada 2020-2021 - 1a. Temporada commemorativa del Centenari

Teatre FORTUNY - Divendres 21 de maig de 2021 - 20:00h

IVO POGORELICH, piano



Programa

Frédéric CHOPIN (1810-1848)

Piano Sonata No. 3 in B-minor, Op 58 (32:00 aprox.)

1. *Allegro maestoso*
2. *Scherzo: Molto vivace*
3. *Largo*
4. *Finale: Presto non tanto*

Mazurkas Op. 59 (11:00 aprox.)

- 1 N.1 in A-minor, *Moderato*
- 2 N.2 in A-flat major, *Allegretto*
- 3 N.3 in F-sharp minor, *Vivace*

Fantaisie in F-minor, Op. 49 (14:00 aprox.)

Polonaise-fantaisie in A-flat major, Op. 61 (13:00 aprox.)

Espònsors:



Ivo POGORELICH

Nascut a Belgrad el 1958, fill de músic, Ivo Pogorelich va començar a estudiar música als set anys i a l'edat de deu anys va debutar en el seu primer concert com a solista amb orquestra. Després dels primers anys de desenvolupament musical a Belgrad, va prosseguir els seus estudis a Moscou en 1970. Allà passaria els següents deu anys, primerament assistint a l'Escola Central Especial de Música de Conservatori Txaikovski i, després, entre 1975 i 1980, estudiant al Conservatori de Moscou. Un canvi radical en el seu desenvolupament artístic es va produir quan va conèixer a l'eminent pianista i pedagoga georgiana Alisa Kezeradze, amb qui va començar una intensa i fructífera cooperació professional en 1976. Gràcies als seus ensenyaments sobre els fonaments de la tradició occidental de l'escola pianística russa, les bases van ser establertes a la fi de segle XIX per l'últim deixeble de Liszt, Alexander Siloti, i que Nina Plesceeva i Alisa Kezeradze van desenvolupar al segle XX, Pogorelich redefineix la seva tècnica adoptant el coneixement de l'experiència de diverses generacions d'eminentes pianistes. L'exclusivitat dels coneixements adquirits, basats en la línia generacional -setena després de Beethoven i cinquena després de Liszt- van conferir notorietat a Pogorelich i li van garantir un lloc destacat en l'escena històrica de l'pianisme mundial.

Els primers èxits de Pogorelich van començar a la meitat dels setanta quan va guanyar un concurs estatal a Zagreb el 1975, després del qual va gravar el seu primer LP per al segell discogràfic Jugoton, interpretant a Debussy, Prokofiev i Kelemen. Pogorelich va començar una activitat concertística més intensa en 1978 quan com a solista va realitzar una gira de dos mesos per Estats Units amb la Dubrovnik Festival Orchestra. Només uns mesos després va aconseguir el seu primer triomf internacional important al guanyar el certamen pianístic Alessandro Casagrande Piano Competition a Terni. Aquest triomf li va assegurar un gran nombre de concerts al llarg de 1978, tant en centres musicals italians, com ara Nàpols i Milà, al Spoleto Festival, així com en altres escenaris.

Pogorelich va atreure encara més l'atenció de el públic musical de tot el món el 1980, a l'ésser guardonat al 14th International Piano Competition a Mont-real, interpretant magistralment en la prova final el concert per a piano de Prokofiev nº 3. Aquest mateix any va participar també en el 10th Chopin International Piano Competition, on, però, va ser eliminat abans de l'última fase del concurs per raons que mai van ser prou explicades. Aquesta controvertida i infundada decisió va resultar insatisfactòria per a una part del jurat que va abandonar el concurs en senyal de protesta, mentre que la pianista Martha Argerich explicava la seva decisió d'abandonar declarant que Pogorelich era "un geni". Aquest succés va tenir un ressò com cap abans en la història dels concursos musicals al món, que va considerar a Pogorelich com l'autèntic vencedor del certamen.

A causa de l'enorme interès que va atreure al Chopin Piano Competition, gràcies als seus gens convencionals interpretacions, la seva sorprenent tècnica i el seu innovador enfocament en la interpretació de la literatura pianística, Pogorelich es va afirmar com un pianista d'exceptionals capacitats i sobretot d'esperit contemporani, i així, acceptant invitacions de nombroses i prestigioses sales de concerts, comença una intensa activitat a Europa, Nord d'Amèrica, Austràlia i Japó. El seu debut al Carnegie Hall de Nova York el 1981 va ser seguit per espectaculars actuacions com a solista en els més famosos escenaris mundials, així com amb reconegudes orquestres com la Filharmònica de Viena, la Filharmònica de Berlín, les orquestres simfòniques de Londres, Boston i Chicago, les filharmòniques de Nova York i Los Angeles, les orquestres de la Tonhalle i de l'Concertgebouw, i tantes altres.

Simultàniament Pogorelich es va dedicar també a la gravació en estudi. El seu primer àlbum LP, "Chopin Recital", gravat per Deutsche Grammophon el 1981, es va convertir en un èxit de vendes poc després del seu llançament i a l'any següent Pogorelich, com a artista exclusiu del segell discogràfic, va començar a gravar de forma continuada. La notable discografia d'Ivo Pogorelich, que compta fins ara amb catorze àlbums i tres vídeos amb interpretacions d'obres d'una àmplia gamma estilístic - des de la música del barroc fins a obres de compositors de el segle XX - apareix com incomparable per la coherència del concepte interpretatiu que queda registrat en cada àlbum. Aquestes extraordinàries edicions de valor antològic i venerades dins de la discografia clàssica, han aconseguit un gran nombre d'oients a tot el món, mantenint-se a través de diverses reedicions al catàleg de el segell discogràfic per molts anys, fins i tot dècades, després del seu primer llançament.

Promovent l'estatus d'artista de culte, la Deutsche Grammophon va llançar un CD doble en 2006 amb recopilacions de les seves interpretacions sota el títol de "El geni de Pogorelich", i l'any 2015 va publicar un compendi amb els àlbums que Pogorelich va gravar per a aquesta firma entre 1981 i 1988. Aquesta integral de l'extraordinària discografia de el pianista, va merèixer la concessió de el prestigiós guardó "Diapasó d'Or" a França poc després del seu llançament.

L'any següent, 2016, el mestre Pogorelich va dur a terme nous enregistraments d'obres de Beethoven en col·laboració amb la plataforma de streaming "Idagio", sent així el primer intèrpret de música clàssica que s'orientà d'aquesta manera, dotada també d'una alta qualitat tecnològica per a la producció i distribució d'enregistraments musicals.

A més de la seva rica i diversa carrera professional arreu del món, que compta ja amb més de quaranta anys sense interrupció, Pogorelich és també una persona socialment compromesa, especialment en tasques humanitàries i en l'ajuda a joves artistes. Per tal de donar suport a aquests artistes joves, Pogorelich va establir Fund for Young Musicians a Zagreb el 1986, orientat a finançar l'activitat professional d'aquests estudiants a l'estranger. Va fundar igualment el "Ivo Pogorelich" international music festival a Bad Wörishofen, Alemanya, el 1989, el qual, al llarg de nou anys d'existència, ha anat complint el propòsit d'ajudar a un gran nombre de joves músics, així com conjunts i orquestres, en el seu camí cap a la seva consolidació internacional. Per la seva polifacètic compromís en la promoció dels més alts valors de la cultura, l'art i l'educació, Pogorelich va ser el primer músic clàssic a aconseguir, el 1988, l'honor de ser nomenat Ambaixador de bona voluntat de la Unesco. En el seu afany per contribuir adicionalment a la promoció dels criteris professionals i sistema de valors en el camp de l'art del piano, Pogorelich va crear el "Ivo Pogorelich International Solo Piano Competition" a Pasadena, Estats Units, el 1993. Aquest únic certamen de quatre etapes sense edat límit per als participants i amb l'encara no superat premi de 100.000 dòlars, estava concebut per oferir ajuda als premiats per tal de desenvolupar plenament el seu potencial professional i arribar a ser concertistes del més alt nivell.

En continuïtat amb les idees expressades a Bad Wörishofen i Pasadena, el "Manhattan International Music Competition" va ser establert al Carnegie Hall de Nova York el 2016 -en homenatge a la feina pioner de el gran pianista- certamen que va designar a Pogorelich com a president honorari i va conferir el seu nom a el primer premi.

Cultivant l'esperit de la tradició cultural europea, a la qual pertany per la seva herència pianística i la seva contribució artística, el mestre Pogorelich ofereix obres fonamentals de piano sol i de piano amb orquestra en escenaris d'Europa, nord i sud d'Amèrica i Extrem Orient. El gran repertori, a el qual són afegides constantment noves obres, s'ha concentrat en els últims anys en els immensos cicles de piano de Schumann, Brahms, Debussy, Ravel, Rachmaninoff i Stravinsky, així com en els concerts de Chopin, Schumann i Rachmaninoff, la interpretació ha estat rebuda tant pel públic com per la crítica amb el major interès i les més favorables reaccions.

En la temporada 2018/2019, en què el mestre va celebrar el seu seixanta aniversari i quaranta anys de carrera musical, el canal estatal japonès NHK realitza un documental dedicat a pianista i filmat en les localitats històriques de la ciutat de Nara, que enguany compleix 20 anys de presència a la UNESCO s World Heritage List.

A l'agost de 2019, Ivo Pogorelich va llançar el seu primer enregistrament d'estudi en 20 anys per al segell discogràfic Sony Classical. L'àlbum inclou dues sonates de Ludwig van Beethoven - No. 22, op. 54, i No. 24, op. 78, i la segona sonata per a piano de Sergei Rachmaninoff, op. 36. El mestre Pogorelich ha escollit aquestes obres per explorar la profunda influència de les revolucionàries tècniques de composició de Beethoven a una generació posterior de compositors.

L'activitat concertística del mestre Pogorelich en la present temporada inclou gires de concerts per l'Extrem Orient (Xina, Taiwan i el Japó), així com nombrosos altres concerts i projectes en escenaris europeus, on interpretarà el programa d'aniversari que conté peces de Frédéric Chopin .

Entre altres activitats, Ivo Pogorelich està preparant les seves properes gravacions d'estudi per al segell discogràfic Sony Classical.

www.ivopogorelich.com

Amb la col.laboració de:



Notes al programa

Durant la primera meitat del segle XIX el piano es convertí en l'instrument més habitual i més emprat pels compositors del nou període romàntic. A tots els salons aristocràtics europeus i amb l'aparició de la nova classe emergent: la burgesia, aquest instrument esdevingué part del mobiliari de les cases benestants. A més a més, els diversos fabricants de pianos europeus afegiren novetats tècniques que permetien una tessitura més gran i nous avenços en l'expressivitat. Molts dels grans mestres d'aquest període són, a la vegada, grans virtuoses i intèrprets del teclat i amb les seves obres engrandiren i ampliaren la literatura pianística. Noms com l'hongarès Franz Liszt, els alemanys Friedrich Kalkebrenner, Sigismund Thalberg, Karl Czerny, Ignaz Moscheles, Fèlix Mendelssohn, Clara Schumann, el seu espòs Robert Schumann i, òbviament, el compositor que ens ocupa: Frederic Chopin.

El polonès Frederic Chopin és anomenat el "*poeta del piano*" i les seves obres formen part del repertori de tots els grans pianistes actuals i dels darrers 200 anys. Chopin va compondre poc per a la gran orquestra, només dos cèlebres concerts per a solista pel seu propi ús i la introducció i gran polonesa brillant; la resta del seu catàleg són obres per a piano sol que comprenen: sonates, estudis, nocturns, masurques, poloneses, balades, valsos, fantasies i tota mena de peces plenes de bellesa, emotivitat i expressivitat.

La **Sonata per a piano núm. 3, op. 58, en Si menor**, fou composta el 1844 i publicada el mateix any a Leipzig i, simultàniament, a París i Londres. Està dedicada a la comtessa *Emilie de Perthuis*. Juntament amb la sonata anterior, la núm. 2, és considerada com una de les composicions més difícils de Chopin, tant tècnicament com musicalment. És considerada més difícil que la cèlebre sonata per a piano en si menor de Franz Liszt.

Tot i que Chopin va passar la major part de la seva vida adulta a París, les seves arrels eren poloneses. En homenatge a la seva terra natal, va desenvolupar dos gèneres musicals, la polonesa i la masurca. La masurca pren gran part de la seva forma a partir de les danses i cançons populars autòctones de Polònia, específicament el Mazur, el Kujawiak i l'Oberek. Els patrons rítmics inusuals i els accents irregulars van proporcionar la base per a 57 masurques en total, cadascuna única en caràcter i textura. A causa de les diferents fonts d'inspiració de la masurca, cada peça és una combinació diferent de diversos ingredients de ritme, harmonia, tempo i estat d'ànim. Aquest gènere en particular, més que cap altre, va animar Chopin a revisar i experimentar lliurement. A diferència de moltes de les seves altres col·leccions de **masurques, les peces de l'Op. 59** no contrasten molt entre elles. Comparteixen característiques i textures similars, potser destinades a unificar la col·lecció. La primera peça del conjunt és altament cromàtica, càlida i rica en matisos melòdics i contrapuntístics. Serveix com un retrat tendre, el final tan modest com l'obertura. Agradable i amb bon caràcter pel seu caràcter, la segona masurca presenta un ric intercanvi de mans, un tret distintiu de l'estil madur de Chopin. Aquesta peça acaba amb una línia lírica ascendent i sinuosa, que sembla desaparèixer als núvols. Semblant a una polonesa, la tercera composició té un caràcter noble i de vals. Després d'haver experimentat amb diferents dispositius contrapuntístics, Chopin inclou el cromatisme, així com alguns acords cromàtics descendents interessants a l'acompanyament. Tot i que es troba un material harmònic molt interessant a les veus més baixes, aquesta composició en particular es defineix per la melodia cantant expressiva i no afectada que sembla no estar afectada, elevant-se per sobre de la textura de sota.

La **Fantasia op. 49, en Fa menor**, és una obra d'un sol moviment per a piano, composta el 1841 per Frédéric Chopin a París, quan tenia 31 anys, i publicada per l'editorial Schlesinger el mateix any. A partir de les cartes de Chopin se sap que ell va posar el nom de "fantasia" per mostrar algun tipus de llibertat de les regles i donar una expressió romàntica.

La **Polonesa-fantasia en la bemoll major, op. 61**, és una peça publicada l'any 1846. Està dedicada a *Madame A. Veyret*. Aquesta Polonesa-fantasia va trigar a guanyar-se el reconeixement d'alguns intèrprets i crítics musicals, probablement per la seva complexitat harmònica i la seva forma musical intricada.

Partners:



AAM-Alcoy



Associació de Concerts de Reus

www.associacioconcertsreus.cat

Marc Moncusí, Director Artístic

Miquel Massana, Director Assistant

Josep Maria Guix, Compositor Resident

David Callau, Artista Resident

Núria Puig, Coordinadora "Observatori Cultural Gaudí"

Societat El Círcol

Pl. Prim, 4

43201, Reus

Email:

associacioconcertsreus@yahoo.com

info@associacioconcertsreus.cat

Facebook: Associació de Concerts de Reus

Twitter: @AConcertsReus

Instagram: associació_de_concerts